

Nápady mého strýčka.

sděluje Jan Šotek.

Pravda vítězí, hochu, pravda vítězí! zvolal ondyno radostně strýček. Špatně to tam, na těch Filipínách, s námi dopadá, když už i ti naši páni, kteří tak dlouho o vítězstvích nám lhali, jsou nuceni k tomu se přiznat, že vlastně dostáváme na frak a všechny ty naše vítězství(?) operace, co už jsme jich tam provedli, jsou jen holé nic. Výborně, páni, vyborně! To vám patří a nic jiného. Krásně jste to v tom Washingtoně dopracovali, že každý upřímný vlastenec, milující svobodu a samosprávu národu, musí si přát vaši porážku na Filipínách, neb naše (lidu) to nebude. Bolestně je to, velmi bolestně, když národ v citech a přáních svých zrazený, musí si přát porážku vlastních vojáků a bezmocně hledět na to, jak nejděraší jeho krev prolévána je pro věc nehodnou — svrchovaně nehodnou. Bolestně je to; ale i kdyby srdce při tom hojně krvácelo a tvář hanbou až do černá se rděla — nelze jinak, nelze jinak. Nejedná se tu jen o právo a spravedlnost vůči těm, jimž drze a nesprávně přezdívali se rebeli; ale i o naše blaho a svobodu, jakož i našich potomků. Dejte zvítězit panovačnemu a kofistnickému duchu v zizině a záhy objeví se s celou zbrojí doma, a začne s rozmanitou silou i s tisícovou chutí dílo podmanitelské mezi námi. První břich je druhá vina. Jeden zločin podmiňuje druhý. Podmanění Filipín musí nevyhnutelně vést, aby trvalým a úspěšným bylo, ku podmanění obecného lidu v samém Soustátí. Strp-li duch svobody, na jehož mohutných perutích počívají lidová naše zřízení, první pokolení, mlčky a bez odporu, nebude muset na druhou a mohutnější ránu dlouho čekat. A proto pravím, hochu, že nejen o Filipíny, ale i o nás se jedná. K vůli sobě musíme radovati se ze statečné obrany těchto svatých bojovníků svobody a klaout, klínout z celé duše těm žijícím panovačným u naší vlády, jež nevině syny naše honějí tam na hanebnou a zneuctivající porážku — ty syny, kteří, ve vlebečném nadšení pro osvobození nešťastných Kubánců ze jha španělského do řad vojenských vstoupili. Ubozí synové svobodné a lidumilné republiky! Co učinili z vás, těch domnělých poslů lidské volnosti? Žalno vzpomínat! Pacholků z vás nadělali — pacholků bídných, katanů, rdouících bez milosti a slitování lidskou svobodu a právo seburčován. Vskak to též lid cítí a ten cit ho dusí jako ta noční mra. Ku nové výzvě prezidentově nehrnou se nadšení nováčkové, jak by v boji za věc jinou bylo, ale jen tak z bdy a k vůli zaopatření ti kteří se přibíhávají. Nebýt průmyslových srotočků, dávť zahálejších, špatně by to s tou výzvou o nové řady vojska dopadalo. Vždyť není nikde nadšení. Na každém jako by těžké spočívaly okovy, jejich rád by se sprostil, nějakým šťastným ukončením té nešťastné a vlastizráně války. I ti, co mlčí, tak cítí. I ti, co nechtějí se přiznat, pocítují nepokoj. Tu stísněnost vyčteš z novin i z lidských tváří. Šťastný národ americký, že v jádře svém dosud je zdravý! Ti paušití, despotičtí lumpové tam nahofe se přepočítali, neb lid tohoto Soustátí je dosud lidem svobody a lidumilným. Když by jen mohl povstat a hlasem mocným vládě svoji velet: "Potud a nic dále!" Ze by hanbou bylo ustáti v boji nedokončeném? Mýlí se, kdo tak myslí. Ustat ve skutku ctm nikdy není hanbou, ale velkou ctí. Oh, jak radostně rozletěl by se zase širou vlasti ten náš americký orol, kdesi nyní kdesi v horách ukrytí trdí se a jako by stonal, je schlipen! —

vojsko a ochráni je. Jsou-li strajkáři tvrdošijní, jako byli tihle v Clevelandu, pan mayor rozborle ně si na ně dupne a poručí jim, že musí s pány se dorozumět, anebo . . . . . Shodnout se s pány znamená obyčejně poddat se jim — a co pak zbude ze strajků? — Avšak nadarmo nejsou. Jejich účinnost jako odstraňujícího příkladu nedá se ani dostatečně ocenit, poněvadž není viditelná. Já však sám u sebe jsem jist, že nebyti strajků a dělnických unií, dopadalo by to s dělnickým lidem už velmi špatně. Ale ty hrozící strajky zdržují pány od mnohých a mnohých útisků. Neb ony dokazují, že dělnictvo je dosud obrany schopno. A s někým, kdo dovede se bránit, ani známí trhanově rvačky nevyhledávají, tím méně vzácní pánové. Mimo to jsou strajky velmi dobrou školou pro dělnictvo ve mnohých ohledech a vyvolávají i utvzují důležitá v jich nastávajících bojích třídní poznání a vědomí, bez něhož ostali by navždy bezmocni. Proto ani drahé strajky nejsou bez užitku. Avšak zkušenost učí, že nikdy lehkomyslně a bez příliš nálehavé potřeby podnikány býti nemají. Leč tohle není, co vlastně jsem říci chtěl, vzpomínaje toho clevelandského strajku. Je to zvláštní případ, jež u všech strajků, neb skoro u všech jsem pozoroval, že konečné dorozumění zdržováno bylo tím, že páni stáli na tom, že nově získané dělníky podrží a jen tolik a tolik strajkářů do práce znovu přijmou. V Clevelandu nyní chtěli majitelové pouličních drah vzítí nazpět 80 procent strajkářů a konečně snad svolili na 90 procent. Tedy deset z jednoho sta strajkářů pozbude práci. Proč medle stojí páni vždy na této podmínce? Či činí to z lásky k těm nově přijatým? I bůh uchovej! Jim jsou noví jako staří jeden vůit. Ale lámuo tím vaz obranné síle v řadách dělnických. Působí rozkol a nedůvěru. Ti, co ostanou na holičkách, pozbudou důvěru v účinnost obrany i v upřímnost soudruhů svých; často zanevřou na vše a hnutí dělnickému úplně se odcijí, ano i nepřátely jemu se stanou. Jich osud pak jest odstraňujícím příkladem pro jiné a činí všechny mladšími i trpělivější. Já, na místě strajkářů jsa, nikdy bych na tu podmínku nepřistoupil a raději vzdal se všech jiných získaných i nezískaných výhod, t. j. v pádu porážky raději dal si ubrat z toho, co už jsem měl, než bych dovolil, aby i jediný jen ze strajkářů zaměstnáni pozbyl. Neb vyloučení z práce bývají obyčejně ti nejhorlivější, nejstatečnější a nejodvážnější, což je vždy pro dělnickou věc náramnou škodou. Mimo to je v tom i pronevěra spáchaná na těch vyloučených, tedy čin sám v sobě nemravný, jež musí mítí zlo ve svých následcích.

A teď, hochu, ještě slovo z našeho, abych řekl, domácho životu. Tuhle četl jsem v "Pokroku Západu", že katoličtí rodáci naši, plní zářící k farnosti tábořské, v Jižní Dakotě, již spravuje rev. Bouška, muž jinak probudil i také svého času česko-americký novinář, staví krásný kostel v ceně dvaceti tisíc dolarů. Prosim tě hochu, jen neodmlvej při této zprávě a zachytni se raději tuhle stolu, abys překvapením neupadl. Vskak je to také rána do těch našich svobodomyšlných žeber, že věru div, když udrží se člověk na nohou. Dvacet tisíc, dvacet tisíc! Rány spasitelovy! A to dá nepatrná česká katolická obec na kostel. Celkem několik farmářů, kteří ještě před málo lety zápolili s divokou přírodou o otázku: "být či nebýt!" — Chlapče, kdybych nebyl už tak star a poněkud při chladném rozumu, rázem bych tam jel a před těmi farmáři, ne-li v účtě poklekl, tož jistě hluboce se poklonil a každému z nich na oholené pisky, anebo i do vousů hubičku dal. To jsou zase jednonoší Česi a lidé! Potomci oněch Čechů, co pro víru svou a svoje ideje s radostí kladli majetky své na oltář, krev cedili a ducha vypouštěli. Co na tom, jaká dnes jejich víra, když činí pro ni totéž, co slavní předkové naši činili pro svou víru očištěnou? Co na tom? Oni věří česky, římsky — ale jediní slavě česky. A to padá na váhu. To je ctí a povznáší. To je ctí Čechy Čechů. Ta radostná obět pro to, co duši jejich je dražší, co jí živí a posiluje. A tu sť se mluví a rozumuje hdo a jak chce, an tom faktem nic nemění, že my svobodomyšlní

opravdovými Čechy nejsme. Naše nevěra setřela s nás ten vzácný pel, jímž duše české vždycky se vyznamenávaly — obětavostí! Dvacet tisíc dolarů! — My svobodomyšlní (nehledě ani na hrozně zanedbávané potřeby naše duchovní a duševní) už po léta mluvíme o potřebě dějin českého lidu v Americe, jež mají nám býti zde i ve vlasti tak trochu jako pomnímkem, a nemáme na ně dosud ani centu a při své úžasné ochabující "českosti" asi do smrti mít nebudeme. Jak se asi pamatuješ, zmínil jsem se o tom po smrti Kofízkové a vyslovil přání, aby pár zámožnějších Čechů se dorozumělo a ze svých prostředků dějiny takové pořídilo a památce Kofízkové je věnovalo. Uplynuly už týdny, ba měsíce — a kde nic, tu nic. Ticho jako na hřbitově o půl noci. Ani hlásku se neozývá. A nejsou to jen dějiny, ale vše ostatní. I na ten pomník Jonášův schází se dolarů po čertech pomalu. A to jsme potom Češi, osvícení Češi, jak si rádi — nadáváme! — Zastydíme se a zastydíme se v čas? Nedovíme-li za pochodná osvěty nic lepšího konat, než co koňané, tož, pro bůh, vezměme raději do rukou blízkých hromičku a jděme za obětavými katolíky. Naši svobodomyšlní vědovci měli by nám pěci jednou vysvětlit, odkud ten rozdíl mezi katolickou obětavostí a svobodomyšlnou skrbivostí, abychnom věděli, je-li náprava možná, či není? A není-li pro nás svobodomyšlné nápravy, at' nás raději nechají jít cestou tmy ku světu obětavosti, než honiti nás dále cestou světla do tmy ohavného a vražedného prospěchářství, sobeckosti a sprosté požívatosti. Těch dvacet tisíc dolarů tábořských rodáků nemělo by nám přestat v uších znít, dokud nedostane se nám v té věci světla a poučení. Vysokomyšlné mlčení nic nepomůže.

Trest' Paldovy řeči, přednesené v Owatonna, Minn., dne 18. června 1899.

(Dokončení.) Krásný prapor, jež dnes po nejpr nad hlavami Vašemi se rozvine a zaještěl, je symbolem zásadních předsevzetí a dobrodělých účelů, jež povždy ostanou chloubou těch, kdož za ním kráčetí budou a nikdy nepřestanou vynucovati účtu utěch, kdož vedle stojíce, neb kráčeje, se zálibou na něj pohlednou. Vždyť jedním z předních a nehlavnějších účelů, jež blesky jeho budou hlásat, je vzájemná podpora, tento důležitý mezník, označující rozhraní doby staré od nové, doby poddanství od doby volnosti, doby tmy od doby světla, doby krutosti od doby lidskosti, doby almužny od doby práva na podporu nepoužitelných ale spíše povznášejících. Vzájemná podpora — jak obrovský pokrok v lidstva dějinách je slovy téměř vyznačen! Co vše muselo předcházeti a státi se, aby vzájemná podpora, v nynějším duchu a smyslu, byla možnou? Jaká to dlouhá, dlouhá doba vývoje ve všech ohledech a směrech, než od pouzujícího, odporného, lidskou důstojnost urážejícího almužnictví přistáli jsme u pilně povznášející "vzájemné podpory"! Je to dar celé naší dosavadní vzdělanosti, jehož měli bychom si pilně vážit. Kdo dovede pochopiti rozdíl mezi almužnou z milosti a podporou na základě práva, ten také dovede si pokroku toho vážit a z něho těžit. Dues už nemělo by být ani jednoho otce rodiny, obzvlášť nemajejného, aby z tohoto vzácného daru vzdělanosti oetěžil a členem nebyl některého podporujícího spolku. Jk' aspoň na zanedbání toho hledím nejen jako na nedbalost, ale přímo jako na zločin, páchaný na rodině — na krvi vlastní krve, na dušičkách své. I svobodní měli by k nám náležeti. Vždyť mají rodiče i sourozence. A nejsou ti dost drázi, aby i o ně péče se vedla? A pak není to jen ta hmotná podpora, co spolky naše skytají, jsouce v každém pádě i též trochu duchovní školou členstva, s nž vlivněji těží dle schopnosti své, méně neb více. Mluvě o svobodných, vzpomínám staříků rodících, kteří měli jedináčka, Josífka, jež, at' mlád, na vše pamatoval a živý smysl měl nejen pro povinnost své k rodičům, ale i pro vše dobré a krásné. Přidal se k podporujícímu spolku v pádu nemoci i umrtí. Matka, jak už milující matky jsou, považovala to za obět a nejednou mu samitla, že by k vůli nim neměl se zkracovat, snad o mnohou radost a požitek př

pravit, neb na to přý dost času, až bude mít rodinu svou. "Vidíte matinko," odpovídal syn, "já hledím na to jinak. Vy jste zatím mou celou drahou rodinou, o níž je mi radostí a blahem se starat. Vy jste už stařá práce neschopný; já mlad a práce schopen. Avšak i mne to činí šťastným, když si vzpomenu, že kdyby se nějaký zlý pád stal, nezstanete tu s holýma rukama. A pak nedávám ty peníze zadarmo též, neb kupuji si za ně radost a poučení. Nestojí mi to ani tolik, co jiní v kartách prohrajou, neb zbytečně v hospodě utrátí. Ve schůzích slyším moudré a zkušené lidi o mnohých věcech rokovat, náhledy pronášet a vyměňovat, takže mnohé si zapamatují, čímž rozum se mi bystří a jsem jist, že někdy budu moci též tak rozumně o věcech rokovat a jednat. Ano matinko, spolek je škola a dobrá škola není nikdy drahou". — I stalo se. Ta zlá horká nemoc zachvátila hodného Josífka a v málo dnech zklátila do hrobu. Měl pravdu — mladí mohou také umřít. Opuštěný, stořící rodičové ostali a obdrželi podporu. Oh, jak často v slzách rozplývající se matka při drahé na něj vzpomíná si opakovala: "náš Josífek, to bylo dobré, zlaté dítě, neb co bychom si nyní počali, kdyby se byl o nás nepostaral?" Ano, to bylo dobré, zlaté dítě! — Je-li tam za hrobem života, tož ani ta největší radost nebeská není s to oblažiti Josífka více, než tyto vzpomínky matčiny. Či nemyslíte? Upoimene-li prapor, jež dnes zasvěcujeme, jenom jednoho zanedbávajícího na jeho povinnost, kterou potom vykoná — věru nesvětíme ho nadarmo.

On jest též organizace, nesoucí jméno "dělnická". Doufám, že nenese je nadarmo a že členové jeho v tom velkém zápase, chystajícím se v blízké době další budoucnosti, rozhodně a statečně postaví se na stranu těch, kdož duchovní zbraně povedou za práva lidu pracovního proti vydražnosti velkého kapitálu — monopolů a trustů. A zase jako občané této republiky, jež prapor skví se na praporu spolku "Rovnosti", státi budou věrně ku svobodě, již bohatstvo zdejší čim dím více ohrožuje. Z milionů na lidu vydržených, ošvem pod ochranou zakonů, ale zákonů špatných a zlodějských, budoujou už hrady budoucímu despotismu a dcerami "svými" zaučují se volati: "Ať zhyne republika! Necht' žije král!" jakož nedávno v Paříži ukázala vlastní své a zřízení jejímu zpronevěřilá dcera Gouldova, jež za miliony otcem jejím na lidu vydrženém a vydržené koupila si hraběcího manžela. Velké bohatství a svoboda se nesrovnávají a povinnosti všech dobrých občanů je staviti tomu velkolupičství a té proradě na republikánských zřizencích meze — vysoké meze.

Tato česká strana praporu — ten náš starý, pevný lev — má mluvu svoji. On napomíná nás, abychom v této dálné, dálné zizině k sobě stáli, společně se povznášeli a zdokonalovali. Aby ty přednosti, co jako národ máme, nezahly tu s naším jazykem, ale ještě zlepšeny a vytřiběně, skrze potomstvo naše majetkem se staly budoucího národa amerického, z jehož duše mluví budou duševně národu (snad velký člověk?) jako ze žádného jiného. Ta česká strana praporu vyzývá nás též, abychom všechno činění a konání své, sborově i jednotlivě, vedli tak, aby sloužilo nejen nám, ale i národu našemu ku cti. V dávných letech vyslali králové čeští nejkrásnější, nejodvážnější a nejstatečnější rytíře své ke dvorům evropským, aby šli za dobrou pověst a slávu jména českého v zizině. Rytířové národa českého jsou teď nazví "rytíři smutné pověsti", stáhneme se tedy dobrými rytíři jeho my a aspoň v této zemině chováni následujícím a vzdělaným, potom skutky dobrými a lidumilnými rozšiřujme slávu jeho. A to vše když učiníme, nebudou prapory naše bezvýznamnými fán-gličkami, ale živým odznakem našich snah a trvalou poukodbou ku blahodárné činnosti další. V do-věte, že jen pro vše dobré a krásné vláti bude tento nový prapor nad hlavami svých příslušníků, přeji Vám dnes hojně a hojně zábavu."

Buďte tihl! a užijete Chamberlainův lék proti kašle, cizince a průjmu, všem bolestem žaludku a velkým nepříjemnostem vnitřnosti. Vyšší výd.

NEZDRAVÁ KREV
povstane, když žaludek a zažívací dno jest porušeno.
Dr. August Koenig's
HAMBURGER TROPFEN
jest tím nejlepší jarním lékem. Ony žaludek posílí a pozdraví a napomohou krev zčistiti. ....

Potřebujete dokonalý šicí stroj?

Máme práve říci, že šicí stroje "Pokrok Západu", které jsme po minulých 6 neb 7 letech našim odběratelům nabízneli, jsou dokonalejšími nežli stroje nabízené kterýmkoliv jiným časopisem českým. Každý rok utváříme nás v tomto přezkoušení, neboť jakkoliv šicí stroj "Pokrok Západu" nabídneme na zkoušku na 80 dnů a komu by se nelíbil v jakémkoliv ohledu, tomu vrátíme peníze zpět a přijmeme stroj od něho po zkoušce takové, přece pokud nepřihlásí se nikdo, jež by byl chtěl stroj vrátiti. To jest dostatečným důkazem, že šicí stroj "Pokrok Západu" jsou nejdokonalejšími, tak dokonalejšími, jak vůbec kteréž stroje na světě může.

Až pokud prodáváme stroje, prodáváme i ovšem prodáváme také stroje a obyčejným zařízením, při kterémž šívání, totiž část obsahující hlavní pracovní část stroje, připevněn jest na ploše stolu nebo stolu. Vskak modří vyžádala si též změnu v stavbě šicích strojů. V nejlepších domácnostech chtějí mít nyní stroje, s podíkem kterýchž šívání, šil část obsahující celé pracovní dílo stroje, a spouští se pod plochu stolu šicího a na místě obyčejné bedničky, kterouž se pracující část při obyčejných strojích přiklopí se stroj pouze deskou na pantech zavěšenou, tak že tvoří šicí stroj, když jest po práci, uzavřený, rovný stolek, jak vidíte jest na stroji tuto vyobrazeném. Tento nový druh soustavy šicích strojů nazývá se

DROP HEAD CABINET Čís. 4.
Je-li pečujeme vždy o to, aby našim čtenářům a odběratelům dostalo se vždy to nejlepší a nejnovější, proto a potěšením sdělujeme, že jsme učinili opatření taková, abychom mohli šicí stroje tohoto druhu našim odběratelům poskytovat a sice za cenu až úžasně nízkou, vzhledem ku obyčejné ceně krámků.

- Stroj Drop-head Cabinet Pokrok Západu, čís. 5, s třemi šuplíky po každé straně a jedním uprostřed \$26.00
- Tentýž stroj čís. 4, s 2 šuplíky po každé straně a jedním uprostřed, jak vidíte jest na vyobrazení, ... \$25.00
- Tentýž stroj číslo 3, s jedním šuplíkem na každé straně a jedním uprostřed \$24.00

Ovšem že mimo "drop-head cabinet" prodáváme též nadále jako doudo stroje obyčejné soustavy, jakéž jsme po minulých léta odběratelům našim k jejich úplné spokojenosti nabízdávali a sice stroj "Pokrok Západu" jak vidíte jest na vyobrazení následujícím prodáváme za následující ceny:

- Stroj "Pokrok Západu" čís. 5, s 3 šuplíky po každé straně a jedním uprostřed \$34.00
- Tentýž stroj čís. 4, s 2 šuplíky po každé straně a jedním uprostřed, jak vidíte na vedlejším vyobrazení \$23.00
- Tentýž stroj čís. 3, s jedním šuplíkem po každé straně a jedním uprostřed \$22.00

Všechny tyto stroje jsou též soustavy a též dokonalého se-stavení. Rozdíl v ceně činí pouze a jedině jen počet šuplíků. Stroje dodáváme buď z dřeva ořechového — trnové, aneb z dubového, světlé, dle přání.

Šicí stroj "Pokrok Západu" čís. 4.
V ceně, kteráž jest výše uvedena za stroje, zahrnuto jest již i předplatné na časopis na rok.
Každý stroj opatřen jest českým i anglickým návodem k zacházení s ním.

Všechny tyto stroje zhotoveny jsou co nejdokladněji zrnými i fe-meliny, s nejlepšího materiálu a jsou elegantní úpravy. Čluněk jest nejnovějšího a nejjednoduššího za-řízení, tak zvaný samonavíječ. Cívka vloží se do cluněku a pohybem zatažením za konec nitě jest čluněk navlečen. Jehla jest samosazovací, totiž vložíme-li ji prvým způsobem do hlábku, tedy usadí se bez jakéhokoliv zvláštní pozornosti pouhým zatřesením sama do pravé polohy. Každý stroj má též samolupňavák a všechny potřebné přístroje, jako obrubovávky, zapouštěváky, sbrásky atd. úplnou sbírku v úhledné skřínce, kteréž obdrží se zdarma.

Nevadíme obohat v šicích strojích a neprodáváme je k vůli výžbětu. Aniž jsou stroje, kteréž nabídneme, špatnější, proto jen, že jsou lacinější. Jednak pouze jen ve prospěchu a zájmu našich čtenářů, opatřujeme tyto stroje přímou z továrny, za kterouž se za ceny tovarišské ušetříme tím tak polovic až 2 třetiny výlohy, kteráž by byla za výrobek do kapsy stárnících jedinek a metalek i podomních jedinek, kteří všichni chci a musí býti živi a musí počítati vyžádky.

Opakujeme, co jsme sverchno pravili:
Zaručujeme úplnou spokojenost a nabídneme všem kdesi stroje od nás koupí, jest-li by ohledali do 30 dnů, že by v jakémkoliv ohledu, buď v dokonalosti, shlednosti, práci neb v čemkoliv jiném nevyhovoval se nejlepšímu strojí, může jež do té doby kdykoli vrátiti a obdrží své peníze nazpět.

Stroj, z kteréhož strojů zaručení jest na 5 roků a sice zaručuje se, že jest nejnovější soustavy, dobře zhotoven, a nejnovějšími sdobaním, že jde tak lile a lebece jak ten který stroj šicí může a kterýmžkoliv část by se orevdělna vnesla jakýmžkoliv způsobem a požádala se, bude nahrazena. Záruka nevztahuje se na přístroje, ani na jehly atd.

Rodina.
Mimo strojů výše uvedených nabídneme odběratelům našim též stroj lacínější, jakž obyčejně časopisy jsou svým odběratelům opatřují. Jest to stroj "Rodina". Stroj tento šil se od výše uvedených čim, že úroveň pouze jen pro částečnost, pro práci domácí a proto jest podobně zhotovován a oživli pro většího domácnosti práci — postaraje šivání a kožení i dokonale, pro práci krejčovskou bychom jej doporučovali smetliti. K. o. tento jest rovněž velmi jednoduchý a proto trvanlivější soustavy, opatřen jest též samosazovací jehlou a samolupňavákem — jehlou a samolupňavákem. Přístroj, jak jako stroj "Pokrok Západu" zaručení jest na 5 roků. Týž prodáváme a opatřujeme našim odběratelům za následujícího úhledného levné ceny:
Čís. 2, s 2 šuplíky \$16. Čís. 4, s 5 šuplíky \$17. Čís. 5, s 7 šuplíky \$18. V této ceně zahrnuto je ovšem též již předplatné na rok na "Pokrok Západu" a neb Harnýdéb. K této ceně jsou také novými vydání. Adresuje jednání:
Pokrok Západu, Omaha, Neb.